

TANTRA, UN MOD DE A TRĂI ȘI DE A IUBI

Radha C. Luglio

Editura Mix există pentru a aduce valoare în viața dumneavoastră.

TANTRA

UN MOD DE A TRĂI ȘI DE A IUBI

Radha C. Luglio

Traducere: Carmen Ștefania Neacșu

 EDITURA MIX
BRAȘOV 2009

Culegere: Carmen Ștefania Neacșu

Tehnoredactare: Mioara Asmarandei

Corectură text: Corina-Ioana Zamfir și Mihaela Stinghe

Consilier editorial: Florin Zamfir

Autorul și editorul nu dau niciun fel de garanții exprese sau implicite referitoare la conținutul acestei cărți. Prin urmare cititorul își asumă întreaga responsabilitate pentru utilizarea informațiilor cuprinse în această carte.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LUGLIO, RADHA C.

Tantra - un mod de a trăi și de a iubi / Radha C.

Luglio. - Brașov : Mix, 2009

ISBN 978-973-8471-81-8

294.5

Copyright © 2006 Tecniche Nuove, Milan, Italia

All rights reserved.

Originally published as: „Tantra. Un modo di vivere e di amare”

Copyright © 2009 Editura MIX

Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în exclusivitate Editurii MIX.

Pentru informații actuale și comenzi vizitați site-ul nostru:

www.edituramix.ro

sau contactați-ne la:

Tel.: 0720 499 494; fax: 0720 112 117

e-mail: contact@edituramix.ro

Tiparul executat la S.C. GRIDSOLO PRINT COMPANY S.R.L. - Brașov

0268 - 313 355 e-mail: gridsolo@tiposerv.ro

Cuvânt înainte

Atunci când scriu despre viețile lor, oamenii au tendința de a deforma într-o oarecare măsură adevărul și de a se prezenta pe ei într-o lumină în care să apară mai buni decât sunt în realitate. Ceea ce m-a impresionat în primul rând, atunci când am terminat de citit această carte, a fost modul în care autoarea n-a ezitat să ne comunice deschis suferințele și conflictele interioare care au însoțit începerea unei vieți de căutare spirituală. Citindu-i cuvintele, am simțit frământarea și suferința prin care a trecut la acea vreme și cred că acestea reprezintă elementul vital care lipsește din majoritatea scrierilor de astăzi.

Atunci când privim în urmă, majoritatea amintirilor noastre au tendința de a fi agreabile, dar în această carte nu se găsesc astfel de fantezii. Autoarea lasă fiecare picătură de plăcere, amărăciune, fiecare dor și fiecare amintire așa cum sunt, fără să le deformeze, prezentând cu însuflețire textura brută, neșlefuită a realității. Ea dă dovadă de mult curaj expunându-se cu sinceritate și onestitate. Pare asemenea unui luptător care nu se teme să dezvăluie totul despre el, până în măduva oaselor. Și totuși, în felul ei de a comunica altora experiențele sale există o nuanță tandră, o căldură maternă.

Autoarea a fost în tinerețe o persoană cu o fire tumultuoasă, sălbatică, dar curând a început să descopere în ea o lumină caldă, lină, venită din interior. Trecând prin foc, arzând și poticnindu-se în drumul ei, devine cu adevărat o îndrumătoare, capabilă să ajungă la inima altora.

În esență, tantra trebuie căutată în mod individual, fiindcă ea nu reprezintă ceva ce poate fi predat. Înțelegând acest lucru, autoarea și-a prezentat pur și simplu experiențele ei, cu onestitate și sinceritate, în scopul de a le face cunoscute celorlalți.

Îmi exprim profundul meu respect față de curajul ei de a ne fi împărtășit experiențele valoroase în felul în care a făcut-o.

Prefață

Aici și acum... trăind în acest fel înveți o lecție fundamentală – există un singur lucru în lume care nu se schimbă și acela e schimbarea.

Am început această carte în urmă cu câțiva ani și scrierea, editarea și traducerea ei în diferite limbi mi-a prilejuit numeroase recitiri ale textului. Nu sindromul perfecțiunii tipic scriitorilor era cel care mă determina să-i aduc mereu schimbări, ci sentimentul limpede că ceea ce scrisesem nu mai era valabil și părea ceva atât de static și, din acest motiv, fals.

Unul dintre sensurile numelui Radha este acela de râu: râul conștiinței care curge înapoi la sursă.

Acest sentiment constant al schimbării este același pe care îl ai atunci când intri într-un râu și, așa cum spune Heraclit: „Nu poți pași de două ori în același râu”; cu Osho am învățat că nu poți pași în același râu nici măcar o dată!

Această Radha – râu a fost în continuă mișcare, a trăit, a experimentat, a iubit, la răstimpuri înțelegând și asimilând înțelegerea... râul acesta îndreptându-se înapoi către izvor... pentru ca din nou să îi scape și să băjbâie prin întuneric.

Dar ceva mi-a luminat mereu calea și a reprezentat una dintre cheile pe care maestrul meu iubit, Osho, mi le-a înmânat, anume mesajul că: și asta va trece!

Că viața este în continuă mișcare și că singurele dați în care ea se întunecă sunt cele în care încerci s-o fixezi! Da, să înțelegi asta înseamnă să renunți la orice fel de teren solid sau de rădăcini și să lași râul vieții să te poarte cu el. Este înfricoșător și periculos, dar experiența mi-a arătat că este singurul adevăr!

Această carte nu-și propune să afirme vreo filozofie *tantrică* în particular sau să declare mari adevăruri despre calea tantrei;

ea nu vrea decât să ofere o străfulgerare a călătoriei care continuă și care nu se va sfârși pentru niciunul dintre noi.

Nu este o biografie, așa cum ar putea părea, ci reprezintă câțiva stropi ai acelei ape de râu, pe cale de a se evapora sub soarele dimineții.

Bucurați-vă de ea și, dacă puteți, permiteți-i să vă încurajeze să vă afundați mai adânc în râul vieții și al iubirii!

Radha C. Luglio

www.tantralife.com

Cuprins

1. CĂLĂTORIȚI MAI DEPARTE	11
2. INIȚIERE ÎN TANTRA	33
3. ÎNȚELEGEREA SUPREMĂ	55
4. CALEA DISCIPLINEI	73
5. CALEA LIBERTĂȚII	95
6. DE LA SEX LA SUPRACONȘTIINȚĂ	119
7. MAREA PREOTEASĂ	141
8. TANTRA ÎN NOROI	163
9. PÂNTECUL NIMICULUI	187
10. INTIMITATE <i>TANTRICĂ</i>	211
11. MESAJUL TRANSMIS ÎN ȘOAPTĂ	233

CAPITOLUL UNU

CĂLĂTORIȚI MAI DEPARTE

Cine va cuceri această lume
și lumea morții cu toți zeii ei?
Cine va descoperi
strălucitoarea cale a legii?
Voi o veți face, asemenea cunoscătorului care,
căutând flori,
le alege pe cele mai frumoase,
pe cele mai rare dintre ele.
Înțelegând că trupul
e ca spuma unui val,
ca umbra unei umbre,
Frângeți săgețile cu vârf de floare ale dorințelor
și, ascunși privirilor Regelui Morții
călătoriți mai departe.

Gautama Buddha (*Dhammapada*)

„Rolul mediumului este acela de a fi cu desăvârșire absent, astfel încât eu să pot pătrunde total în ființa voastră, iar energia mea să înceapă să curgă prin voi...”. Ascultam aceste cuvinte cu conștiința faptului că trăiam unul dintre cele mai captivante momente din viața mea. Eram acolo vreo douăsprezece femei frumoase, venite în acest loc din țări diferite, medii de viață diferite, pregătite de acest experiment nou în care urma să fim protagoniste.

„...Așadar când energia va fi pusă în mișcare, senzația va fi foarte asemănătoare aceleia pe care o aveți atunci când faceți dragoste. Și, de fapt, chiar așa se întâmplă. Faceți dragoste cu existența însăși. Prin urmare începeți să vă mișcați, să vă legănați corpul în același mod în care o faceți în timpul unei uniuni amoroase profunde, atunci când între voi și celălalt există o adâncă intimitate...”. Aceasta era tantra? Nu reușisem încă să-mi dau seama. Undeva în adâncul meu, educația religioasă pe care o primisem supraviețuia și se răzvrătea împotriva acestei idei conform căreia sexualitatea și spiritualitatea pot fi una, ele reprezentând de fapt doi poli ai uneia și aceleiași energii.

„...abandonați-vă și pătrundeți cu totul. Veți experimenta aceeași senzație, aceleași mișcări, aceleași sunete ale bucuriei vor începe să se facă auzite. Nu le reprimați, permiteți-le să apară, ajutați-le să apară. Sunete și cuvinte lipsite de sens vor ieși la iveală, uneori din viețile voastre trecute...”.

Bărbatul pe care îl ascultam era o figură controversată în lumea întreagă, cunoscut în Italia mea natală ca *santone indiano* – un sfânt indian – însă mie îmi părea fragil și inocent ca un copil. Zâmbeam ascultându-l, căci mă gândeam la călugărițele de la școala mea de la mănăstire, care, dacă m-ar fi văzut în prezența lui, ar fi murit pur și simplu din cauza șocului. Sau poate că nu, căci fusesem totdeauna o adolescentă rebelă, mereu chiulind de la ore și hălăduind în compania băieților, afară din curtea școlii.

Provineam dintr-o familie respectabilă, ce aparținea clasei de mijloc din Napoli – genul de oraș catolic în care toți se cunosc și se interesează de treburile celorlalți. Așa că, din perspectiva părinților și a vecinilor mei, nu se cădea deloc ca o fată de

treisprezece ani să se afle în compania băieților. Cu toate acestea reușeam cumva să scap de-acasă, sub diferite pretexte, până când sora mea mai mare a început să mă spioneze ca un agent aflat în slujba tatălui meu. Drept urmare, o perioadă de timp casa familiei a devenit închisoarea mea, iar viața îmi devenise aproape de nesuportat.

La paisprezece ani am fugit de-acasă. Simțeam nevoia să-mi afirm clar punctul de vedere în fața mamei și tatălui meu, anume că voiam să fiu liberă – că aveam minte și puteam să gândesc și singură; așa că mi-am implicat colegele într-o conspirație de proporții din care făceau parte adăposturi lipsite de primejdie, peruci, alte modalități de deghizare, o scrisoare de adio cu accente dramatice, adresată tatălui meu – o situație care ar fi putut fi hilară dacă eu însămi n-aș fi fost atât de îngrozită.

La câteva ore de la dispariție, fratele meu mai mare și verișorii mei băteau străzile din Napoli, ciocănind la ușile prietenelor mele, băgând frica de Dumnezeu în co-conspiratoarele mele, așa că până la urmă am fost nevoită să părăsesc casele lor și să-mi petrec noaptea singură în cabina ambarcațiunii cu motor a tatălui meu, în Mergellina – un port de yachturi din Golful Napoli.

Ce înspăimântată eram de strigătele marinarilor beți de pe chei, inima bubuindu-mi în urechi și fiecare zgomot părând amplificat la maximum! „Voi putea oare vreodată să-mi duc viața pe cont propriu?”, mă întrebam. Îmi iubeam foarte mult tatăl, dar perspectiva lui foarte autoritară asupra educației mă adusese la răzvrătire. În ziua următoare mi-am negociat capitularea prin verii mei, iar la întoarcerea acasă am constatat fericită o schimbare în comportamentul tatălui meu – declarația mea de intenții dăduse rezultate.

Cel care mă inspirase pe mine în fuga mea de-acasă din noaptea aceea, un băiat pe nume Pino, era prima persoană care-mi vorbise vreodată despre libertate, despre ceva aflat dincolo de ceea ce vedem în viața de fiecare zi – și bineînțeles că mă îndrăgostisem lulea de el și de ideile lui. Stăteam de vorbă ore în șir și chiar dacă aducea adesea în discuție actul amoros, eram amândoi prea speriați ca să facem ceva în privința asta.

Când aveam cincisprezece ani m-am lăsat de școală. Mi se părea absurd să îmi petrec zilele învățând lucruri pe care nu aveam să le folosesc în viața mea – istorie, chimie, geometrie – așa că am început să muncesc dimineața ca să câștig bani, iar după-amiaza studiam materii care mi se păreau utile și interesante, în special limbi străine ca engleza și franceza. Știam, încă de pe atunci, că aveam să-mi petrec o mare parte din viață călătorind. Simțeam asta în sânge. Părinții mei au acceptat felul meu neortodox de a trăi, de teamă să nu fug iarăși de acasă.

În următorii ani am făcut cunoștință cu dulcea tortură a dragostei adolescente. Pe de o parte mă simțeam sălbatică și aventuroasă, foarte curioasă în mod faptic cu privire la sex, nerăbdătoare să întâlnesc pe cineva cu care să explorez și să experimentez. Pe de altă parte, când în sfârșit am avut un partener, m-am îndrăgostit imediat de el și am început să visez că mi-am găsit prințul și că de-acum ne vom petrece restul vieții în fericire casnică – ceea ce a condus inevitabil la zdrobirea inimii mele atunci când „prințul” ales a dat bir cu fugiții, speriat de dragostea mea doldora de vise.

Am avut câteva ocazii de a explora sexualitatea, însă, privind acum în urmă, nu-mi amintesc ca vreuna dintre experiențele acelor ani să fi fost cu adevărat plăcută. Dimpotrivă, de fiecare dată rămâneam dezamăgită – nu doar din cauză că bărbatul nu ar fi „procedat cum trebuie”, ci și din cauză că, dată fiind educația mea religioasă, nu eram complet deschisă experiențelor, așa că de obicei acestea sfârșeau ca ceva lipsit de sens, gol și trivial, aproape vulgar.

În același timp, conflictul dintre tatăl și mama mea, multă vreme înăbușit, s-a accentuat, iar eu deveneam tot mai sceptică în ceea ce privește iubirea, spunându-mi: „Nu există iubire. Nu există în familia mea, nu există în relațiile de dragoste. Doar în filme există.”

Dezamăgirea mea a avut și o parte bună: ea a deschis drumul unei căutări înspre ceva mai semnificativ și cam pe-atunci am început eu să visez frumos și intens la o călătorie în Tibet, unde să ajung și să mă încui într-o mănăstire. E destul de îndoielnic faptul

că o italiancă tânără, pasională și fără astâmpăr s-ar fi împăcat cu viața severă a unei călugărițe budiste retrase în sihăstrie, însă tânjeam atât de mult după asta încât nu mă pot gândi – privind acum în urmă – decât că era o amintire dintr-o viață anterioară. Mai visam și să trăiesc singură pe o insulă tropicală din Pacific... așadar să găsesc răspunsuri undeva departe, departe de tot. Dar în viața sa reală de zi cu zi, biata adolescentă confuză nu știa nici măcar care anume era întrebarea.

La nouăsprezece ani am pornit într-un tur al Europei. Nu știam ce caut, nu știam nimic despre meditație, sau despre guru-și, sau despre tantra, sau orice altceva de genul ăsta, dar pur și simplu nu puteam să cred că tot ce au oamenii de făcut este să-și găsească un serviciu, să se căsătorească, să aibă copii și apoi alți copii, și asta să fie toată viața lor. Ca femeie din sudul Italiei, practic asta ar fi urmat să fie viața mea.

Așa că mi-am luat rucsacul în spate și, cu vreo sută de dolari în buzunar, am plecat din Napoli și am început să călătoresc. Tovarășa mea de drum era o fată de vârsta mea, pe nume Lydia – suplă, înaltă, cu un aspect atipic pentru o italiancă și cu niște ochi albaștri, frumoși, cu păr roșcat și ondulat și cu tenul deschis. Lydia era bucuroasă să mă urmeze, iar eu auzisem de o insuliță numită Karpathos, aflată în Grecia, chiar la sud de Creta. După câte se părea insula nu era cunoscută de turiști și era vizitată de anumite păsări tropicale, iar din moment ce era atât de aproape de Pacific pe cât îmi permiteau mie cei o sută de dolari să ajung, ea a devenit destinația noastră. Am făcut autostopul prin sudul Italiei, am luat un feribot până la Patrasso, pe țărmul grecesc, apoi ne-am croit drum printre insule, îndreptându-ne spre Creta. În principiu eram două fete care aveau un scop, iar scopul era acela de a ajunge la Karpathos și de a începe o nouă viață.

Am ajuns într-un final și am constatat pe loc că insula nu era chiar așa pustie cum îmi imaginasem. Avea un port, un sătuc unde câțiva bătrâni îmbrăcați în negru stăteau la mese pe terasa unei cafenele de lângă port. Pe toată întinderea insulei nu exista niciun turist, prin urmare toată lumea voia în mod firesc să stea de vorbă cu aceste două străine frumoase care tocmai pășiseră afară din ambarcațiune. Timp de două ore le-am explicat și le-am tot

explicat că eram în căutarea unui loc în care să putem fi singure, până când în cele din urmă singurul bărbat tânăr din sat a făcut un gest către singura mașină din sat și s-a oferit să ne ducă la o plajă din partea îndepărtată a insulei, unde aveam să găsim ceea ce căutam.

Drumul a durat puțin, iar tânărul avusese dreptate: plaja era categoric pustie, singurul lucru care exista acolo fiind o colibă mică în care puteam dormi. Pe un deal se afla o căsuță care aparținea pescarului plajei respective și de-acolo ne puteam aproviziona cu mâncare și apă. Asta era tot. Nimic altceva în afară de sunetul valurilor și de țipătul rar al vreunui pescăruș singuratic. Nu se zăreau niciun fel de păsări exotice.

Eu și Lydia ne întrebam cu o oarecare iritare dacă tânărul îndatoritor, dar cam murdar, va încerca să rămână cu noi, însă după ce a insistat să dansăm cu el pe plajă sirtaki – un dans devenit celebru datorită filmului Zorba Grecul – a plecat.

Venise în sfârșit momentul să ne simțim și noi libere, singure și totodată complet speriate pentru că nu mai fuseserăm niciodată singure în felul ăsta până atunci. Se lăsa noaptea, iar noi eram atât de epuizate în urma tuturor zilelor de călătorie încât ne-am pus sacii de dormit pe jos, în colibă și am adormit de îndată. Dimineața m-am trezit, iar când m-am uitat la prietena mea am izbucnit în râs. Nici măcar n-o mai recunoșteam. Fața îi era complet deformată! Dar așa cum o priveam eu și râdeam, mă privea și ea la rândul ei și râdea mai tare decât mine. Mi-am dus mâna la față și am realizat că amândouă râdeam de același lucru: în timpul nopții fuseserăm mușcate de țânțari uriași, în jurul ochilor și pe toată fața – care din această cauză se umflase incredibil de mult. Îmi amintesc că i-am făcut Lydiei în dimineața aceea o fotografie pe care am păstrat-o ani de zile. Arăta atât de straniu, de parcă ar fi fost imaginea unui elefant.

În dimineața aceea, stând pe plajă și oblojindu-ne capul ce căpătase aspect de balon, m-am văzut nevoită să mă recunosc înfrântă. Nu exista nicio posibilitate ca noi să rămânem acolo și în orice caz nu eram, după toate probabilitățile, făcută să îmi duc viața pe o insulă îndepărtată. Credeam că ceea ce caut este pacea,

dar în realitate mă simțeam neliniștită și stânjenită atunci când mă confruntam cu singurătatea. Eram mult mai bucuroasă să plec din acel loc, iar țințarii mi-au oferit o scuză foarte nimerită. Lydia simțea același lucru, așa că am decis să ne îndreptăm către Matala, în Creta, o plajă binecunoscută aflată în circuitul turistic, unde știam că vom întâlni mai mulți oameni și o viață socială mai bogată. Am ajuns într-o dimineață, devreme, ne-am așezat să comandăm micul-dejun într-unul din restaurantele de pe plajă și am fost imediat invitate să ne alăturăm unui grup de tineri care beau rezina – un vin grecesc ieftin, cu gust specific de pin.

Pe măsură ce treceau orele dimineții am trecut și noi la bere, astfel că pe la prânz eram complet beată, dar nu-mi dădeam seama de asta fiindcă nu prea băusem la viața mea – băutura nu era una dintre „pasiunile” mele.

În starea aceea plăcută, prietenoasă, de ameteală, priveam țintă la apă și îmi părea atât de răcoroasă și ispititoare încât am decis să intru să înot. Marea avea o mișcare ondulatorie, nu foarte pronunțată, așa că am înotat până dincolo de zona unde se formau valurile, plutind relaxată până când am simțit că e timpul să mă întorc pe plajă. Atunci am băgat de seamă că un curent puternic dinspre țarm mă ducea în larg, cam în direcția unor stânci ce se ridicau la depărtare de plajă.

Am intrat în panică și am încercat să înot împotriva curentului, înspre plajă – adică exact ceea ce n-ar fi trebuit să fac, conform experților – dar nu am avut puterea să răzbat. Pe măsură ce-mi pierdeam mai mult cumpătul, două valuri mari m-au rostogolit. Am intrat la fund și am început să înghit apă. Mi-am dat seama că nu aveam să reușesc să mă descur și am început să strig după ajutor, dar pentru că eram încă destul de aproape de plajă nimeni nu credea că strigătul meu era serios.

„Aiuto! Help! Aide-moi!”, strigam eu după ajutor, mai întâi în italiană, apoi în engleză, apoi în orice limbă la care puteam recurge. Îi vedeam pe oameni cum se uitau la mine și râdeau. Am mai intrat la fund de câteva ori, înghițind și mai multă apă și până la urmă ceilalți și-au dat seama că nu mă prefăceam, ci chiar nu mai puteam să mă întorc pe mal și au început să alerge către

mare. În ciuda situației în care mă aflam, deveneam conștientă de existența în interiorul meu a unui spațiu incredibil de intens și totuși calm. Cu cât ajungeam mai mult la fund și înghițeam mai multă apă, cu atât mai detașată eram de experiență. Corpul mi se scufunda, mintea îmi era stăpânită de panică, dar exista cu toate acestea o parte din mine care privea la toată situația și aproape că râdea sau zâmbea – neimplicată și deloc temătoare. Trebuia să mă zbat, trebuia să intru în panică, însă exista totodată ceva nou în mine care rămânea intact, neinfluențat.

Un tip înota spre mine încercând să mă salveze. Mă zbăteam ca naiba și l-am tras și pe el după mine, iar urmarea firească a fost că s-a speriat că nu va mai ajunge înapoi la mal și m-a lăsat acolo – iar eu înghițeam tot mai multă apă. În tot acest timp nu-mi amintesc să-mi fi pierdut cunoștința, deși probabil că în acel punct deja se întâmplase acest lucru, dat fiind faptul că nu păream să mai respir aer deloc, ci doar înghițeam apă întruna. Apoi, în sfârșit, un australian scund și îndesat, un foarte bun înotător, a venit spre mine, m-a prins zdravăn într-o strânsoare salvatoare și m-a adus înapoi pe plajă.

Doi oameni m-au ajutat să scot apa din mine și-mi amintesc că am vomat pe toată plaja. Eram epuizată, terminată, dar nutream recunoștință pentru că revenisem la viață – și, de asemenea, pentru că avusesem experiența a ceva ce părea dincolo de viață și de moarte, căci senzația de a fi rămas neafectată fusese puternică și nu mă părăsea nici acum, când icneam și împrășcam nisipul ca o balenă eșuată.

Am mai petrecut câteva zile în Grecia împreună cu Lydia, după care am plecat mai departe, îndreptându-ne spre nord, către Amsterdam, oprind cu autostopul camioane prin Iugoslavia și Germania. Țin minte că am dormit într-un camion, sub un camion, pe un camion. Am avut mereu experiențe cu camioanele, fie înăuntru, fie în afara lor. În München, în vreme ce așteptam un metrou în stație – sau U-bahn cum i se spune acolo – am văzut o nălucă. Așteptam pe peron, obosită și murdară. Călătoriserăm timp de trei sau patru zile, făcând autostopul, dormind pe drum și nu făcuserăm un duș și nu ne spălaserăm blugii de multă vreme.

Stația de metrou era mohorâtă, lipsită de culoare și întunecată – foarte nemțească în austeritatea ei – iar șuvoiul de oameni care trecea prin fața mea nu părea prea diferit de decorul general. Deodată, în mijlocul acestei mohoreli am văzut un bărbat blond, înalt, frumos, îmbrăcat în portocaliu strălucitor, cu un sitar pe umăr, aproape sclipind de curățenie și vitalitate. Pur și simplu nu-mi puteam crede ochilor. După care a dispărut în decorul cenușiu și nu l-am mai văzut. Aproximativ o oră mai târziu, eu și Lydia ne îndreptam către Grădina Englezească din München, într-o zonă anume a parcului unde se strâng călătorii – cred că se cheamă Gazebo – și acolo năluca a reapărut: zeitatea blondă cu sitarul său, cântând pe înălțimea unui deal. Ne-am uitat una la cealaltă și am împărțășit același gând: „Wow!”

Șiragul din mărgele de lemn pe care-l purta la gât părea puțin bizar. Când m-am apropiat și am văzut că de el atârna și un medalion cu o poză a unui bărbat cu barbă și aspect mai degrabă sălbatic, mi s-a părut de-a dreptul nefiresc. După ce a terminat de cântat am reușit cumva să intrăm în vorbă cu el și să ne prezentăm. Ne-a spus că îl chema Govindas și, atunci când l-am întrebat dacă știa un loc ieftin în care puteam să stăm peste noapte, ne-a invitat să dormim la centrul de meditație la care stătea el însuși.

Bineînțeles că am spus „da”, însă când am ajuns acolo am avut un sentiment de disconfort. Un motiv îl reprezenta faptul că toată lumea era atât de curată încât m-am simțit prost din cauză că eu eram soioasă. Un altul îl reprezenta faptul că peste tot domnea liniștea și se mânca doar hrană vegetariană, iar cei de-acolo îmi păreau ciudați în hainele acelea de un portocaliu strălucitor. Pe pereți atârnavă imagini ale aceluiași bărbat cu barbă și pentru prima dată am realizat că mai existau și alți oameni, în afară de Beatles, care erau priviți ca guru și maștri și îndrumători spirituali. Simțeam că locul meu nu era acolo, așa că în dimineața următoare mi-am împachetat în grabă lucrurile și am dispărut, trăgând după mine o Lydie care se cam împotrivea – ei îi plăcea Govindas și ar fi fost foarte fericită să mai rămânem acolo, cu sau fără guru.

Eram două tinere foarte curioase în legătură cu absolut orice, așa că atunci când am ajuns la Amsterdam am petrecut mult timp plimbându-ne prin oraș, intrând prin cafe-baruri, străbătând parcurile, canalele și făcând cunoștință cu viața de noapte. Eram lipsite de griji, nepăsătoare, nu ne gândeam la niciun fel de pericole pe care le-ar fi putut întâmpina două tinere într-un oraș mare.

Într-una din nopți o luaserăm pe o scurtătură între două străzi principale – o alee îngustă și întunecată – când doi tipi masivi au apărut ca din senin, ne-au blocat calea și au înșfăcat-o pe Lydia. Eu eram la aproximativ trei metri distanță de ei. S-au gândit probabil că am să fug, dar eu am alergat cu toată viteza și fără să stau pe gânduri în direcția lor. Erau atât de înalți și de masivi încât am reușit cumva să mă strecur printre picioarele lor, să o apuc pe Lydia de mână și s-o trag dintre ei. Am alergat cât am putut de repede fără să privim în urmă, cu inima cât un purice, până când am ajuns în strada principală, unde ne-am simțit în siguranță. A fost un moment de neuitat. Plecasem să îmi caut pacea, dar numai asta nu găsisem. Cu toate acestea eram mulțumită de felul în care reacționasem și începeam să am sentimentul că îmi pot da voie să fiu spontană și să acționez conform primului impuls, căci viața va avea ea grijă de mine.

Ceea ce a urmat avea să fie și mai rău. Lydia s-a hotărât să se întoarcă în München, visând la o idilă cu Govindas, iar eu am luat drumul către Ibiza, în Spania, împreună cu o prietenă nouă, o altă tânără italiancă pe nume Rita. Ajunse în sudul Franței, pe o autostradă mare din afara Lyonului, nu reușeam să oprim cu autostopul nicio mașină. Într-un final a oprit una, iar noi am fost atât de ușurate încât am sărit amândouă în ea fără să ne uităm cine era la volan. Odată instalate, ne-am dat seama după chipul întunecat al șoferului că era din Maroc. Vestea nu era prea bună. Fuseserăm prevenite de alți autostopiști întâlniți pe drum să ne ferim de marocani, căci exista posibilitatea ca aceștia să amenințe femeile, dar ceva îmi spunea că tipul ăsta nu era atât de rău. „Probabil că nu se va întâmpla nimic grav”, i-am spus în glumă Ritei, care se afla pe scaunul din spate fiindcă eu eram cea care vorbea franțuzește. L-am întrebat pe șofer încotro mergea și ne-a